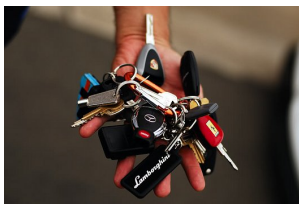

Már nem kell reggel hatra járnia, kinőtte, hogy neki is fújjon a gyár – pedig ott volt egykor, ott kezdte az életet, csupán annyi történt, hogy a kilencvenes években jókor és jó helyen tudta jártatni a száját s úgy repült ki a gyárból, hogy vitt is magával, nem is keveset.

Aztán nekifogott "bizniszelni", ahogy ő mondja, ami néha "nem jött bé", néha pedig nagyon is. Ma már árajánlatot kizárólag RON-ban ad és soha nem lejben, pénzét viszont euróban őrzi. Autó nélkül nem megy tíz métert sem. Pedig reggel ő is úgy kel, mint bárki más, az ő ágya is csak egy ágy.

Otthon alszik, holott szeretőt tart

Nem is egyet. Fizet egy albérletet a Bethlenben, egyet Keresztúron, s váltogatja, mint az alsógatyát. Szeparék, boksok, sötétített ablak, sms, hétvégi "üzletiút" kísérettel. Hétköznap délelőttönként elvan a cégnél, amit egyébként nem nagyon jegyeznek, de számára egyedülálló, külön világ.

Titkárnőjével úgy beszél, mint a kapcájával – ám az év végi cégbulin seggrészezen a nyakába zihál, próbálja megkönyékezní, de azzal marad. Hatalmas kulcscsomója, régebb nyuszifarok is volt rajta, az asztalon.

Ebéd mindig étteremben, haverokkal. Utána egy-két sör, még akkor is, ha kocsival parkol a járdán. A rendőr bírság helyett „előre köszön néki”. Nagy ember, mindenki ismeri, elsőbbsége van az útkereszteződésben. Csikket pöccint ki az ablakon a déli csúcsforgalomban, s ha nem bazmegel, akkor a "Mennyé már, te majom, me ma belédmenyek!" szavajárása.

Mocskos szája van. Legtöbben kerülik, titokban utálják, de szidni csak a háta mögött merik. Ezt ő nem érzékeli, beszélgetéseinek nyolcvan százalékát mobilon teszi. Parkolási díjat nem fizet, minek azt, adózik ő eleget. S különben is:

tíz vagy tizenöt embernek munkát ad.

Ezért elvárja, hogy mindenki úgy essen előtte hasra, hogy közben, előtte és utána úgy nézzen fel rá mint olyanra, aki a környék gazdasági életének előremozdításáért letett valamit az asztalra. Az nem lényeges, hogy az adót elfelejti befizetni idejében vagy úgy egyáltalán.

A kilencvenes években fehér zoknit húzott a makkos fekete félcipőbe, mára ezt a szokását kinőtte, de a cipőt nem – bár nagy lábon él. Ettől függetlenül évente három-négy pár márkás cipőt is vesz, ott porosodnak az előszobában. Olyan háza, mint neki, szerinte senkinek sincs, viszonylag hamar "pirosba vót" s hamar kijárta az engedélyeket, mert neki az is hamar megy.

Felesége van, két gyereke, akik nagymenők a suliban, de többször kellett már intézkedjen, hogy átlökjék őket felsőbb osztályba, s

az érettségien is "oda lesz szólva"

idejében, nehogy valami gond legyen. Magyarba úgy jár, mint Máréfalvára. Tunézia, Görögország, évente-kétévente megfordulnak olaszba, törökbe shoppingolni. Ezek a kiruccanások lehiggasztják a néha hisztériás asszonyt, s ezekkel lehet kérkedni a haverok előtt, a fotókat pedig feltenni a netre, hadd lássa meg a világ. Mégis a "Szarul, de büszkén!" a válasza arra a kérdésre, hogy "Na, hogy s mint menyen a bót, s hogy s mint vagyunk?"

Legjobban a haverokkal szeret "kirándulni" – oda "asszont" nem visznek, de csajokat igen: miccs-kóbász-flekkeny, konyakkal-sörrel bőven locsolgatva, öblöket böfögnek a dubaji, pesti

modellkarrierről ábrándozó kis kurvák nyakába. S amelyik tényleg olyan, az meg is csinálja, de a többség marad az ábránddal meg a régi szeretővel. No meg az asszonnyal.

Délután meghívót kap egy júliusi lakodalomba, tudja, hogy mennyi pénzt kell adni, s azt is, hogy milyen lesz az, amikor az ő fia fog nőülni. Annak csodájára jár majd a város, annyian lesznek, és annyian fogják nyomni a dudát a központban szombaton délután, mint még soha... Erre gondol, miközben elszundít a legmenőbb plazmatévé előtt a legcuccabb bőrfotelen, s a legdrágább doboz sör kiömlik az ikeás szőnyegre.

Nagy helyen van, pedig kicsin is bőven elférne.